

Záhada za světlem

.....
Záhada za svetlom

.....
Tajemnica światła

Kapitola 1.

Rebeka

Vystupuji z autobusu. Venku je tma a mrazivé ráno. Nevím proč, ale většina naší třídy si myslí, že je lepší začínat o hodinu dřív, než mít odpoledku. Narozdíl ode mě. Já bych se radši ještě válela v posteli. Zvlášť, když je tohle studené počasí, a vy se musíte plahočit do školy už v sedm ráno. Vejdu do třídy a snažím se neusnout.

Druhou hodinu máme fyziku. Jako vždycky je nudná. Pomalu, tak aby mě učitel neviděl, vytáhnu z tašky učebnici matiky. Ne, že bych se chtěla učit, důležité je to, co je v ní založené.

Moje rodina je velmi malá, vlastně jsme to jenom já, máma a Klárka, moje malá sestra. Táta od nás odešel, už když jsem byly malé. A jediné, co si Klára přála k Vánocům poslední 3 roky, je štěně. Jenže máma na to nemá peníze. Štěně sice tolik nestojí, ale jde spíše o krmivo nebo očkování. Asi před dvěma měsíci jsem ale na jednom maturitním večírku vyhrála v tombole poukaz do zverimexu. Není to tolik peněz, ale na žrádlo na první půlrok by to stačilo. Potom už něco vymyslíme. Mají to

povolené, a proto tenhle kousek papíru jsem střežila jako oko v hlavě, abych ho včera ukázala ségře, měla totiž narozeniny. Dnes, hned po škole si máme pro toho psa dojit.

Vytáhnu tedy ten poukaz, zakloním se na židli a přemýšlím, jaké to bude mít doma mazlíčka. *Naučíme ho sedět, dávat pac a...* Najednou začnou zhasínat světla. Postupně - pěkně od předu. A další nade mnou. A za mnou. Ve třídě nastane tma. Ne úplná, protože sem skrz žaluzie prochází trochu světla, ale je tu temněji. Položím poukaz na lavici a dloubnu loktem do Elišky (spolužačka).

„To jim vyhodili pojistky, nebo co?“

Eliška jenom pokrčí rameny: „Možná jsou to jenom špatný žárovky." *To by ale takhle asi blikaly pořád, ne? pomyslím si.*

Ostatní využili příležitosti a začali si povídat. Učitel vypadá otráveně. „Ha ha ha," prohlásí, „a teď zase rozsviňte, už to není vtipné."

Tma.

„Haló, slyšíte co říkám? Rozsviňte, jinak půjdete do ředitelny."

Tma.

Někdo se zvedne a zkusí rozsvítit. Nejde to.

„To to snad musím udělat sám?!"

Učitel se dere uličkou k vypínači.

Světlo se rozbliká a pak se ustálí. Učitel se zastaví, rozhlédne se, ujistí se, že světlo funguje, tak jak má a vrátí se k tabuli. Co jsem to dělala předtím? Jo, no jo, prohlížela si ten poukaz. Ale kde je teď? Vždyť jsem ho pokládala na lavici. Musí tady někde být. Jenže tu není. Opatrně začnu prohledávat lavici, tašku a koukat se na zem a okolo. Nikde ho nemůžu najít. *Sakra!*

O velké přestávce projdeme s Tomášem, nejlepším kamarádem, všechny třídy a každého se ptáme, jestli ten zatracený kus papíru neviděl. Jenže nikdo nic. Takže jsem ho ztratila.

Po škole se jdu do zverimexu zeptat, jestli by mi nemohli dát náhradní. Prodavačka zavrtí hlavou. Prý jestli nemám účtenku. Samozřejmě, že ne. Bez ní to ale nejde.

Loudám se domů a přemýšlím, jak mám tohle Kláře vysvětlit. Když zabouchnu vstupní dveře, už ke mně běží.

„Tak jdeme pro toho pejska?" zeptá se.

„Nemůžeme," odpovím jí smutně, „nemám ten poukaz na to žrádlo."

„Ale vždyť si ho včera měla!"

„Jo včera jo, ale dneska jsem ho asi ztratila!"

„Jak si ho mohla ztratit?!" naštve se a odkráčí.

Nechce si sníst večeři. Je furt zalezlá v pokojíčku. Nemáme každá svůj pokoj, máme společný, ale já jsem ji tam nechala zuřit a udělala si úkoly v kuchyni. Ale teď by měla jít jíst. Zatřukám na dveře pokoje. Nic se neozve. Vejdu a uvidím ji sedět na posteli.

„Běž pryč!"

„Nechceš jít na večeři?" zeptám se opatrně.

„Nemám hlad!" odsekne.

„Hele, je mi fakt líto, že ten poukaz nemám." omlouvám se.

„Tak si ho neměla ztrácet! "

Ted' jsem já ta, která naštvaně odkráčí. Mamka potom Kláře večeri donesla a já jsem skončila na našem tvrdém gauči. Zakloním hlavu a přemýšlím, jak jsem to všechno zkazila. Kdy jsem ztratila ten papír? Když o fyzice zhaslo to světlo. Nemohl mi ho někdo vzít? Možná. Ale i kdyby mi ho někdo ukradnul, tak já ho najdu. Musím ho najít.

Kapitola 2.

Rebeka

Příští den ve škole řeknu svoji teorii Tomášovi.

„Hele, vzhledem k tomu, že jsme včera prolezli celou školu a nenašli jsme ho, mi přijde celkem pravděpodobné, že ho někdo vzal - možná omylem, možná ne." říká Tomáš.

Mně to ale moc pravděpodobný nepříjde - proč by mi ho někdo bral? Věděli o tom sotva čtyři lidi a všichni to jsou moji kamarádi. Ach jo. Do čeho jsem se to zase pustila.

Tomáš mě ale upozorní ještě na jednu věc - na výpadek elektřiny. Prý se ptal a světlo zhaslo jenom v naší třídě, v ostatních ne, což je dost divné. Hlavou mi proběhne myšlenka. Co kdyby někdo schválně zhasnul, aby mi to vzal? Ale proč by to dělal? Hmm. To je asi blbost.

Zazvoní a já utíkám na matiku.

Isabela

Ale ta růžová vesta by se k té sukni taky hodila. Možná ne tolik, jako ten bílý top, no. Ale Romanovi se víc líbilo to černé tričko. Ach jo, co si mám na tu narozeninovou oslavu vzít? Aby se to Romanovi líbilo. Hmmm. Bože, on je tak sladký.

Musím si to napsat do *diáře*. Teda, ne úplně do diáře, spíš do notesu, protože tenhle je už na předminulý rok, ale já si tam píšu skoro všechno, kromě úkolů (proto mám možná taky samé čtyřky). Na konec věty

nakreslím gelovkou srdíčko. V tu chvíli mě učitelka vyvolá, abych ji řekla jakou má vodík elektronegativitu. Absolutně nevím. Pomalu se zvedám a při tom dávám *diář* do lavice.

„No..." začnu, jakmile se narovná.

Najednou zhasne světlo. Je jenom o trochu tmavěji než normálně, ale učitelku to na chvíli rozhodí. Rychle se sehnu a zeptám se Daniely - ta ví všechno. Je to jedna z výhod, proč si sednout vedle té nejchytřejší holky ve třídě. Ta ale jenom pokrčí rameny, že prý nedávala pozor. *Samozřejmě že to ví, jenom mě nemá moc ráda*, pomyslím si. Světlo se rozblíká a pak už je v pohodě. Učitelka zamumlá něco o výpadku elektřiny, a pak se podívá na mě. Já jenom trochu provinile pokrčím rameny a řeknu, že nevím. Pětka za práci v hodině. Hmmm. Už si můžu konečně sednout.

Sáhnu do lavice pro *diář*, abych si tam zapsala tu divnou příhodu o světle, když najednou ho nemůžu nahmatat. Není tam. Sakra. Začnu panikařit. Naštěstí zazvoní. Začnu bleskurychle prohledávat okolí. Nikde ho nemůžu najít. Kdyby ho našel někdo jiný, tak by se nejen dozvěděl moje vlastní tajemství, ale i ostatní zajímavé věci. Třeba to, že i když Sára, moje nejlepší kamarádka, chodí s Kryštofem, potají se schází s Karlem. Řekla mi to, když byla strašně unavená a já to z ní mámila celý týden. Jenže, co když se to rozkřikne? Sára by mě zabila.

S brekem uteču na záchodky. Tam si nějaká holka myje ruce. Když přijdu blíž, zjistím, že je to ta holka z béčka, která se mě včera ptala, jestli nemám nějaký divný papír, který asi ztratila. Od Julie jsem se dozvěděla, že včera prý taky vyhodili pojistky, a to zrovna v béčku. Náhoda?

Ta holka chce odejít. Na poslední chvíli ji zastavím, vyhrknu ze sebe, co se stalo a dodám:

„Hele slyšela jsem, že včera jsi taky něco ztratila a že u vás vypadla elektřina a....." zastavím se, „no prostě potřebuju, abys mi pomohla najít ten *diář* - myslím, že mi ho někdo vzal."

To be continued...

Kapitola 3

Ráno ma mama zobudila do školy. „Zuzka, vstávaj, prídeš neskoro do školy!“ No mne sa vstať vôbec nechcelo. Konečne bol piatok a v tento deň sa učíme štyri hodiny. Potešilo ma i to, že dnes máme výtvarnú výchovu.

Rýchlo som sa poumývala a obliekla. Z kuchyne počujem mamu: „Dnes si obleč modré nohavice a tú bodkovanú blúzku.“ Tú blúzku mám zo všetkých blúzok najradšej.

Mama mi zaplietla vlasy, do ktorých mi dala červenú stužku. V kuchyni na stole ma čakali raňajky - kakao, rožok s maslom a džemom. „Mamička, ďakujem za výborné raňajky.“

„Teplo sa obleč a nezabudni si vziať desiatu. Vonku je chladno a sychravo.“ povedala mama. Ešte som si skontrolovala tašku, či som niečo nezabudla. Pozrela som do peračníka, lebo som si tam uložila nové pero, ktoré mi daroval ocko. To pero bude pre mňa veľmi vzácne, lebo je od ocka. Hlavou mi prebehli myšlienky, ako ho ukážem Vierke, Hanke a Oľge.

Kráčala som po mokrom chodníku. Bola naozaj zima. Už vidím našu školu. Tú neprehľadne nik. Stojí presne v strede nášho mesta a je veľmi veľká. V šatni som stretla Leu, ktorá si vyzliekala vetrovku. Počkali sme sa. Spolu sme vošli do našej triedy. Chlapci sa veselo zabávali. My dievčatá sme sa rozprávali.

Vytiahla som z peračníka nové pero. „Aha dievčatá, pozrite, mám nové pero. To je od môjho ocka. Je červené, lebo mne sa páči táto farba. Skladá sa z dvoch častí a môžem si ho zasunúť aj za vrecko. Budem s ním písať do zošita a v diktátoch nespravím ani jedinú chybu.“ Všetkým sa pero veľmi páčilo, len Sofia nič nepovedala.

„Kde ho tvoj ocko kúpil?“ opýtala sa Vierka. „Neviem, asi v obchode“, odpovedala som hrdo. Vtom zazvonil zvonec a o niekoľko sekúnd vošla do triedy pani učiteľka.

Prvú hodinu máme matematiku. Skontrolovali sme si úlohy, či nám vyšli výsledky správne. Opakovali sme násobilku, ten kto nevedel príklad, musel vypočítať ďalší príklad. Tešila som sa, keď sme si nakoniec zatlieskali. Spolužiačka Ester nevie dobre rátať násobilku. Keď povedala výsledok, všetci žiaci sa jej začali smiať. Bolo mi jej trochu ľúto, ale učiť sa treba. Riešili sme slovnú úlohu a zapisovali do zošita. Slávnostne som vzala do ruky pero a písala.

V triede bolo tak tmavo, že pani učiteľka poprosila Filipa: „Filip, prosím ťa, choď zasvietiť svetlo, veď prídete o zrak.“ Filip zasvietil.

Vtom Lukáš skríkol: „Pozrite sa na okná, vonku je tma a sneží.“ Všetci sme prestali písať a naše oči sa pozerali vonku, ako fúkal silný vietor a kýval s konármi stromov. Filip si nestihol ani poriadne sadnúť na svoje miesto, keď zrazu svetlo zhaslo.

Všetci sme sa vystrašili. Pani učiteľka nás utíšila slovami: „Vidíte aké je dnes škaredé počasie? Ešte šťastie, že sme v triede a nie niekde vonku. Filip, čo sa stalo? Poprosila som ťa, aby si zasvietil a nie zhasol.“

„Ja som zasvietil, ja, ja, ja neviem, čo sa stalo“ vystrašene odpovedal Filip.

Prešlo niekoľko minút a svetlo sa rozsvietilo. My ideme počítat ďalej.

„Hanka, nevieš kde je moje pero?“ spýtala som sa. „Chcem s ním písať, no neviem kde ho mám.“

„Neviem“, odpovedala Hanka. Rozhovor s Hankou upútal ostatných spolužiakov.

„Čo sa vám stalo?“ Zo zadnej lavice sa ozval Alex.

„Stratilo sa mi pero“ povedala som so slzami v očiach.

„Čím budem písať? Veď to pero mi kúpil ocko, čo mu poviem?“

„Neplač, niekde sa musí nájsť, nespadlo na zem, alebo do aktovky?“ vraví Maroš.

„Možno sa zľaklo tmy“ s úsmevom povie Filip.

„Ty si z toho robíš srandu, ale to pero je nové.“

Všetci sme rozmýšľali, čo sa vlastne stalo. Vtom zazvonil zvonec, ktorý nám dal znamenie, že je koniec hodiny. Cez prestávku sa ku mojej lavici zbehli všetky dievčatá. Utešovali ma, že sa pero nájde. Ale Sofia nič nepovedala. Začalo veľké pátranie, do ktorého sa zapojili aj chlapci. Hneď vybehli na chodbu a každého, koho zbadali sa pýtali, či nenašiel stratené pero. Hanka s Laurou rozmýšľali, ale na nič neprišli. Snažila som sa aj ja na niečo prísť, ale zbytočne. Ten silný vietor a tie rozkývané konáre stromov mi poplietli moje myšlienky.

„Čo poviem doma ockovi, keď sa pero nenájde?“

V kútiku duše som verila, že ho nájdem. Zazvonil zvonec a začala hodina výtvarnej výchovy.

Kapitola 4

Ráno sme prišli do školy, rýchlo sme sa prezliekli v šatni. Vošli sme do triedy a vtom zazvonilo na hodinu. Bola hodina matematiky. V triede sa svietilo, keď zrazu svetlo zhaslo. Všetci sme dostali strach, čo teraz?

Pani učiteľka poprosila spolužiaka, aby zasvietil. Bolo ticho, a zrazu sa ozvalo: „A-hoj-te žia-ci.“

Všetci sme zostali v šoku. Hlas vychádzal z pani učiteľky, ktorá začala rozprávať ako robot.

„Je tu pekne. Všetci sme vyľakane pozerali. Pani učiteľku asi posadol mimozešťan. Stíchli sme a čakali čo sa bude diať. Mimoszešťan pokračoval: „Som z i-nej pla-né-ty a pri-šiel som sa na vás poz-rieť čo tu ro-bí-te.“

Po chvíli sme sa trochu osmelili a dohodli sa, že mu ukážeme našu triedu a keďže bola matematika, tak aj ako sa počíta. Začali sme násobilkou. Každý žiak vypočítal jeden príklad.

Mimoszešťanovi sa to veľmi páčilo, až mu svietili tykadlá. Potom sa s nami rozlúčil a sľúbil, že násobilku naučí aj ostatných mimoszešťanov. „Do-vi-de-ni žia-ci:“ Keď to povedal, zhaslo svetlo.

Keď sme opäť zasvietili, pani učiteľka bola späť. Povedala: „Nejaký mimoszešťan mi našepkal, že ste všetci vedeli násobilku. Preto máte všetci jednotku do žiackej knižky.“

Rozdział 5

Następnego dnia rano jak zwykle wstałam o siódmej rano, zjadłam śniadanie naszykowane przez moją ukochaną mamę, ubrałam swoje ulubione niebieskie jeansy, czarny T-shirt i wyszłam do szkoły. Myślałam, że tym razem wszystko wróci do normy czyli odbędą się wszystkie zaplanowane lekcje zgodnie z planem. Nie martwiłam się już moim zaginionym piórem, które dostałam od taty – przecież każdy może coś zgubić.

Kiedy weszłam do szkoły spotkałam moją najlepszą przyjaciółkę Sarę. Zapytałam:

“Hej, jak tam wszystko w porządku? Nauczyłaś się na test z matematyki?”

Sara odpowiedziała:

“Myślę, że tak, ale jeśli się da będziemy sobie pomagać.”

Tak, to tego dnia miał się odbyć ważny test z matematyki. Nauczycielka była bardzo ostra dlatego trochę się bałam. Wszyscy usiedliśmy w ławkach, wyjęliśmy potrzebne przybory szkolne i czekaliśmy, aż nasza nauczycielka rozda nam testy. Kiedy Pani Brown podeszła do ławki Sary nagle w klasie zapanowała ciemność. Włącznik światła nie działał i nie dało się z tym nic zrobić – trzeba było przełożyć test na następny dzień. Wszystko to było bardzo dziwne i nikt nie wiedział o co chodzi. Nagle usłyszeliśmy pukanie do drzwi.

Pani Brown powiedziała:

“Otwarte, proszę wejść tylko bardzo proszę ostrożnie, gdyż nie ma światła i w klasie panuje całkowita ciemność.

Po kilku sekundach ujrzelśmy w drzwiach naszą Panią dyrektor wyglądającą jak kosmitka. Ubrana była w biało-srebrny kombinezon, a na głowie miała niebieski kask świecący różnymi kolorami. Co więcej, zaczęła do nas mówić językiem robotów:

- CO TU SIĘ DZIEJE? CZEMU NIE MA LEKCJI?

Pani Brown odpowiedziała:

- nie da się prowadzić lekcji gdy nie ma światła.

- Jak to nie ma? Przecież ja dokładnie widzę, że wszystko jest oświetlone – odpowiedziała Pani dyrektor.

W mgnieniu oka w klasie zrobiło się jasno i nikt nie wiedział o co w tym wszystkim chodzi. Pani dyrektor powiedziała głosem robota:

- NA DZISIAJ KONIEC LEKCJI. WSZYSCY MOŻECIE WRACAĆ DO DOMU.

Rozdział 6

Następny poranek był szary i ponury. Niebo było zachmurzone i zanosilo się na deszcz. Bardzo nie chciało mi się iść do szkoły, ale wiedziałam, że nie mogę zawieść mamy. Wstałam niechętnie

i jak co dzień o siódmej trzydzieści wyszłam z domu. Po drodze spotkałam swoją najlepszą przyjaciółkę Sarę i razem przekroczyłyśmy progi szkoły. Przy wejściu do szkoły ujrzałyśmy naszą Panią dyrektor, która wyglądała jak zawsze. Ubrana była w długą, czarną spódnicę, białą bluzkę, a na nogach miała skórzane buty na wysokim obcasie. Byłyśmy zdezorientowane, ale postanowiłyśmy zapytać wprost.

- Pani dyrektor, dlaczego wczoraj wyglądała Pani zupełnie inaczej i zachowywała się Pani jak istota z kosmosu?

Pani dyrektor odpowiedziała:

- Miałam dziwny sen. Wydawało mi się, że do mojego domu przyszli kosmici. Wyglądali jak zielone ludziki z kolorowymi czułkami i powiedzieli, że ja należę do nich i szkoła będzie lepiej funkcjonować, jeśli będę jedną z nich.

Zgodziłam się na to i byłam przekonana, że wszystko to dzieje się na jawie. Dopiero po zakończonych lekcjach, wejściu do pokoju nauczycielskiego i spotkaniu z gronem pedagogicznym uświadomiłam sobie, że to był tylko sen, a problemy z gasnącym światłem spowodowane były odcinaniem prądu w związku z remontem Sali gimnastycznej.

Byłyśmy totalnie zaskoczone i nie wiedziałyśmy co o tym sądzić. Pospieszenie udałyśmy się do klasy na test z matematyki.

Nagle na swojej ławce zauważyłam zaginiony kupon, pamiętnik oraz czerwone pióro, które dostałam od taty. Byłam mile zaskoczona. Nie wiedziałam tylko, kto mi to podłożył. Przestałam się jednak nad tym zastanawiać i zaczęłam rozwiązywać test z matematyki. Test pisałam moim czerwonym piórem i okazało się, że dostałam bardzo dobrą ocenę. To był najwspanialszy dzień w moim życiu.

Slovníček

English	Czech	Slovak	Polish
majority	většina	väčšina	większość
weather	počasí	počasie	pogoda
puppy	štěně	šteňa	szczeniak
money	peníze	peňazí	pieniądze
diary	deník	diare	dziennik
teddy bear	medvídek	medvedík	miś
carrot	mrkev	mrkva	marchewka
sleep	spánek	spánok	sen
racing	závody	preteky	wyścigi
fuses	pojistky	poistky	bezpieczniki
bed	postel	postel'	łóżko
pillow	polštář	vankúš	poduszka
pet	mazlíček	maznáčik	zwierzę domowe
find	najít	nájsť	odnaleźć
ask	zeptat	opýtať	zapytać
week	týden	týždeň	tydzień
talk	povídat	rozprávať	rozmawiać

Tato kniha vznikla na základě spolupráce na projektu Erasmus+ / Táto kniha vznikla na základe spolupráce na projekte Erasmus+ / Ta książka powstała we współpracy z projektem Erasmus+:

Byli jsme sousedé, teď jsme přátelé

Boli sme susedia, teraz sme priatelia

Byliśmy sąsiadami, teraz jesteśmy przyjaciółmi

Číslo projektu: 2020-1-CZ01-KA229-078404

Školy zapojené do projektu / Szkoły zaangażowane w projekt:

Česko: Základní škola a Mateřská škola Klíč s.r.o., Česká Lípa

Slovensko: Základná škola, Školská 1, Ľubica

Polsko: Szkoła Podstawowa im. Jana Kochanowskiego w Witkowicach

Poděkování koordinátorům projektu:

Petra Plíhalová (Česko)

Eva Raffajová (Slovensko)

Dorota Kowalik (Polsko)

Poděkování učitelům / Pod’akovanie učiteľom / Dziękuję nauczycielom

Poděkování učitelům, kteří přispěli svou podporou a trpělivostí k vytvoření této knihy.

Poděkování patří především: Barbora Nevrlá (Česko), Danka Longauerová (Slovensko)

Poděkování studentům / Pod’akovanie študentom / Dziękuję studentom

Poděkování studentům, kteří přispěli k vytvoření této knihy svými dovednostmi a odhodlaností.

Pod’akovanie študentom, ktorí prispeli k vytvoreniu tejto knihy svojimi zručnosťami a odhodlanosťou. Podziękowania dla uczniów, którzy swoimi umiejętnościami i determinacją przyczynili się do powstania tej książki.

Poděkování ilustrátorům: Česko - Julie Landová, Leona Šimůnková. Slovensko - Tomáš Šoltýs

Poděkování spisovatelům: Česko - Eva Panáčková, Zoja Panáčková. Slovensko - Maroš Jendrušiak, Lea Krempaská, Timea Mráziková, Nina Pavláková

Poděkování dalším přispěvovatelům: Česko - Jakub Hrtánek, Viktorie Vondrová, Martin Kubelka, Stela Třísková, Viktorie Vlčková. Slovensko - Natália Grichová, Tomáš Šoltýs, Viktória Václavová

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

The European Commission's support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents, which reflect the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.